

УДК 342.9.(343.6(037)

Мороз Євген Степанович –
аспірант Університету сучасних знань

Yevhen S. Moroz –

PhD student of University of Modern Knowledge
(57/3 Velyka Vasylkivska Street, Kyiv, 03150, Ukraine)

Особливості розгляду справ про адміністративні правопорушення за участю органів державного фінансового контролю

У статті розглянуто порядок вирішення суспільно-правового конфлікту, зумовленого вчиненням адміністративних правопорушень у сфері державного фінансового контролю, віднесених до підвідомчості органів державного фінансового контролю. Висловлено авторське розуміння специфічних рис такого розгляду в контексті стадій адміністративно-деліктного провадження.

Ключові слова: адміністративно-деліктне провадження, справи про адміністративні правопорушення, порядок, стадія, орган (посадова особа) державного фінансового контролю.

В статье рассмотрен порядок решения общественно-правового конфликта, обусловленного совершением административных правонарушений в сфере государственного финансового контроля, подведомственных органам государственного финансового контроля. Высказано авторское понимание специфических черт такого рассмотрения в контексте стадий административно-деликтного производства.

Ключевые слова: административно-деликтное производство, дела об административных правонарушениях, порядок, стадия, орган (должностное лицо) государственного финансового контроля.

Ye.S. Moroz Features of Consideration of Cases on Administrative Offences with Participation of the State Financial Control Bodies

The article deals with the procedure of settling social legal conflict caused by administrative offences in the sphere of the state financial control which is under the jurisdiction of the state financial control bodies. The author proposes his own understanding of the features inherent to such hearing in the context of administrative tort proceeding: initiation of the case on administrative offence; administrative investigation; hearing and solution of the case with administrative ruling; appeal against administrative ruling and its review; execution of administrative ruling on imposition of administrative punishments.

Procedure of proceedings in administrative offence case should be understood as a set of activities provided for by the Code of Ukraine on Administrative offences and other special acts and conducted by the subjects of administrative tort proceedings, taking of procedural decisions, compliance with which moves the case along the stages to settle social legal conflict caused by administrative offence.

In most administrative offences the reason for initiation of administrative tort proceeding is information in the audit certificate, inspection certificate (during inspection and monitoring of procurement), in the report (during the state financial audit), in the certificate dealing with the effectiveness audit, financial audit which is the part of the report drafted by the Audit Chamber. Problems at the stage of case consideration relate to the following factors: decision on release from administrative offence due to low significance; restriction by short term during which administrative punishment can be imposed on the person in the event of administrative offence provided for by Art. 164-14 of the Code of Ukraine on Administrative Offences; lack of the duty of a person who drafted the minute on administrative offence in the sphere of the state financial control or representative of this body to participate in the court hearing. The situation with administrative liability for offences in the sphere of the state financial control needs annual research and detailed reporting in accordance with certain criteria and indices.

Keywords: administrative tort proceedings, cases on administrative offences, procedure, stage, body (public official) of the state financial control.

Постановка**проблеми.**

Адміністративно-деліктний процес являє собою самостійну галузь, яка охоплює і, відмінні від фінансово-контрольних правовідносин, відносини процесуального характеру. Вступаючи у такі правовідносини, органи державного фінансового контролю набувають нового (ніж закладено для їх створення фінансовим правом) – адміністративно-деліктного статусу. Саме такий аспект багатогранної діяльності цих державних органів залишається поза увагою дослідників.

Оскільки система органів державного фінансового контролю, в силу відсутності її законодавчого закріплення, викликає дискусію і нині, то, враховуючи нормативно-правові приписи щодо повноважень контролюючих суб'єктів (зокрема, й можливості залучення до адміністративно-деліктної сфери) та спираючись на думки відомих правників в галузі фінансового права, до таких органів у цьому дослідженні віднесено Рахункову палату України і центральний орган виконавчої влади, уповноважений Кабінетом Міністрів України на реалізацію державної політики у сфері державного фінансового контролю (Державну аудиторську службу України та її територіальні органи). Закріплена на законодавчому рівні можливість органів державного фінансового контролю розглядати справи про адміністративні правопорушення представляє теоретичний і практичний інтерес в контексті співвідношення фінансово-контрольних та адміністративно-деліктних функцій цих органів.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Державний фінансовий контроль перебуває у полі зору наукової спільноти багатьох фахових напрямів у різні періоди розвитку держави і права. При дослідженні цієї категорії враховуються праці таких вчених як: Воронова Л.К., Савченко Л.А., Касьяненко Л.М., Кінашук Л.Л., Кучерявенко М.П., Апаров А.М., Єна Р.О. Ковальчук А.Ю., Музика-Стефанчук О. А., Піхоцький В.Ф., Сірош М.В., Чорна А.М., Ярмач І.М. та інші.

Невирішені раніше проблеми. Однак, попри існуюче вагоме наукове підґрунтя у сфері фінансового контролю, простежується фрагментарність у вивченні участі органів державного фінансового контролю в адміністративно-деліктному процесі, що

підтверджується проведенням моніторингом вітчизняних монографічних праць [1]. Органи ж державного фінансового контролю визнано суб'єктами адміністративно-деліктних правовідносин, оскільки до їх підвідомчості віднесено ряд адміністративних правопорушень (ст.ст. 163-12, 164-2, 164-12, 164-14, ч. 3–6 ст. 166-6, ч. 5,6 ст. 188-19 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП)). Відсутність окремих наукових досліджень щодо специфіки участі органів державного фінансового контролю в адміністративно-деліктному процесі актуалізує це питання і спонукає до теоретико-прикладних розвідок у цьому напрямі. Тому, за мету цієї публікації поставлено висвітлення особливостей розгляду справ про адміністративні правопорушення за участю органів державного фінансового контролю, як суб'єктів, уповноважених на вирішення таких справ, в контексті стадійності адміністративно-деліктного процесу.

Виклад основного матеріалу. У системно-структурному аспекті предметно-спеціалізована діяльність органів (посадових осіб) в адміністративно-деліктному процесі реалізується через призму чітко нормативно регламентованих функціонально-послідовних процесуальних елементів, які обумовлюють логічний порядок розгляду та вирішення конкретно визначених справ про адміністративні правопорушення, в межах відповідної процесуальної форми. Остання відображається через встановлений законом порядок провадження.

Порядок провадження у справах про адміністративні правопорушення регламентовано Розділом IV КУпАП [2]. При цьому, визначено, що в органах, уповноважених розглядати такі справи, порядок регулюється Кодексом та іншими законами України, аналогічно як і порядок розгляду справ про адміністративні правопорушення в судах (ст. 246 КУпАП). Разом з тим, порядок оформлення Держаудитслужбою та її міжрегіональними територіальними органами матеріалів про адміністративні правопорушення, що, визначаючи процедуру складання протоколів про вчинення адміністративних правопорушень за статтями 163-12, 164-2, 164-12, 164-14 та частинами третьою-сьомою статті 166-6 КУпАП,

розгляд справ про адміністративні правопорушення і розгляд скарг на постанови по справах про адміністративні правопорушення, теж охоплюється адміністративно-деліктним провадженням, закріплений підзаконним нормативно-правовим актом [3]. Отже, вже спостерігається певна неузгодженість із приписами ст. 246 КУпАП. Зважаючи на особливості адміністративно-деліктного провадження, зумовлені розгалуженою системою органів (посадових осіб), уповноважених розглядати і вирішувати справи про адміністративні правопорушення, та наявністю у значної кількості державних відомств власних нормативно-правових актів у цій сфері, видається доцільним уточнити положення ч. 1 ст. 246 КУпАП: «Порядок провадження в справах про адміністративні правопорушення в органах (посадовими особами), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення, визначається цим Кодексом та іншими спеціальними нормативно-правовими України».

Отже, під порядком провадження у справі про адміністративне правопорушення необхідно розуміти визначений КУпАП та іншими спеціальними нормативно-правовими актами алгоритм дій суб'єктів адміністративно-деліктного провадження, прийняття процесуальних рішень, дотримання якого рухає справу по стадіям такого провадження задля розв'язання суспільно-правового конфлікту, зумовленого вчиненням адміністративного правопорушення.

Адміністративно-деліктне провадження за своєю структурою складається із стадій, якими рухається (в класичному варіанті) справа про адміністративне правопорушення, адже будь-який процес має циклічний, структурований характер. Не вдаючись до багаторічної дискусії щодо кількості і найменування стадій адміністративно-деліктного процесу, до останніх нами віднесено: 1) відкриття провадження у справі про адміністративний проступок, яке включає виявлення проступку та його фіксацію у протоколі, направлення справи за підвідомчістю; 2) адміністративне розслідування, що передбачає з'ясування обставин справи шляхом збирання доказів, можливість застосувати заходи забезпечення провадження у справі; 3) розгляд і вирішення справи по суті, із винесенням у ній

постанови; 4) оскарження постанови і перегляд постанови по справі (у т.ч., й перегляд постанови у разі встановлення міжнародною судовою установою, юрисдикція якої визнана Україною, порушення Україною міжнародних зобов'язань при вирішенні справи судом); 5) виконання постанов про накладення адміністративних стягнень.

Відкриттю провадження у справі про адміністративний проступок у сфері державного фінансового контролю передую виявлення ознак відповідного правопорушення, що відображають усі елементи його складу. Як правило, приводом до початку адміністративно-деліктного провадження є безпосереднє виявлення ознак адміністративного проступку органом державного фінансового контролю під час проведення державного фінансового аудиту, інспектування, перевірки закупівель та моніторингу закупівлі; Рахунковою палатою – під час здійснення фінансового аудиту, аудиту ефективності, експертизи, аналізу та інших контрольних заходів. Разом з тим, не виключаються заяви окремих осіб, різного роду повідомлення. Такі приводи можуть виникнути як під час здійснення контрольних заходів, так і передувати їм. Але останні підтверджуються/спростовуються лише під час проведення відповідної перевірки (наприклад, позапланової перевірки відомостей, отриманих від особи, яка мала правові відносини з підконтрольною установою). Також законодавчо встановлено, що при вказівці у листах, заявах і скаргах громадян про факти порушення законодавства з фінансових питань, зокрема, крадіжки, розтрата, недостачі, інші правопорушення, орган державного фінансового контролю зобов'язаний негайно переслати такі звернення правоохоронним органам (ч. 2 ст. 8 Закону [4]). І хоча у цій нормі йдеться про будь-які правопорушення, маються на увазі, насамперед, кримінальні правопорушення, адже, видається, що при отриманні інформації, яка вказує на можливі ознаки адміністративного проступку, підвідомчого органу державного фінансового контролю, він повинен мати повноваження щодо перевірки такої інформації. Водночас, закон обмежує підстави проведення позапланової перевірки підконтрольної установи (ч. 5 ст. 11 [4]) і встановлює обов'язок органу або особи, що ініціює проведення позапланової

виїзної ревізії, звернутись до суду. Це, з одного боку, захищає господарюючого суб'єкта від неправомірних дій органу державного фінансового контролю, а з іншого – ускладнює діяльність такого органу з реагування на факти правопорушень. На практиці, зазвичай, звернення громадян, в яких йдеться про ті чи інші правопорушення, якщо особа-скаржник не мала правових відносин з підконтрольною установою, направляються органам Національної поліції (раніше органам доходів і зборів) або отримана інформація накопичується у статусі «оперативної».

Для Рахункової палати чітко визначено: «у разі виявлення ознак кримінального або адміністративного правопорушення інформує про них відповідні правоохоронні органи» (п. 11 ч. 1 ст. 7 Закону [5]). Разом з тим, особам, які входять до складу контрольної групи Рахункової палати, під час здійснення заходів державного зовнішнього фінансового контролю (аудиту), надається право приймати від посадових осіб об'єкта контролю подані за їх ініціативою усні та письмові заяви, зауваження, пояснення і проводити перевірку порушень у зверненнях питань (п. 3 ч. 2 ст. 32 [5]).

Таким чином, можна стверджувати, що у більшості досліджуваних адміністративних правопорушень приводом до початку адміністративно-деліктного провадження є інформація, що міститься в акті ревізії, перевірки (при інспектуванні, моніторингу закупівлі), у звіті (при державному фінансовому аудиті), акті з аудиту ефективності, фінансового аудиту, який є частиною звіту Рахункової палати.

Особливість існує при перешкодженні або неправомірному втручанні посадових осіб об'єкта контролю або інших осіб у здійснення заходів державного зовнішнього фінансового контролю (аудиту). Так, особи, що здійснюють державний фінансовий контроль, повинні фіксувати такі випадки (п. 5 ч. 2 ст. 32 Закону «Про Рахункову палату») (до речі, такий обов'язок не значиться серед обов'язків службових осіб органу державного фінансового контролю за Законом «Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні»). Яка має бути форма фіксації законом не визначено. За приписами КУпАП таке правопорушення фіксується в протоколі про адміністративне правопорушення. Отже, у таких

випадках приводом для початку провадження у справі про перешкодження діяльності органу державного фінансового контролю, є безпосереднє виявлення таким органом ознак цього адміністративного проступку.

У разі потреби припинення адміністративного правопорушення чи виявлення особи, з вини якої воно вчинено, посадова особа органу державного фінансового контролю викликає працівників Національної поліції України, які вживають заходів, спрямованих на усунення протиправних дій, та сприяють органам державного фінансового контролю у виконанні їх обов'язків. Отже, розшукові дії та дії примусового характеру, спрямовані на припинення адміністративного проступку, не властиві Держаудитслужбі та її структурним підрозділам. Особам же, які входять до складу контрольної групи Рахункової палати, надається право вживати передбачених законом заходів для притягнення до відповідальності винних у вчиненні таких правопорушень (п. 5 ч. 2 ст. 32).

Про вчинення адміністративного правопорушення складається протокол уповноваженою на те посадовою особою. Варто зауважити, що за ч. 2 ст. 164-14 КУпАП протокол може бути складений лише в тому разі, якщо виконуються всі умови диспозиції цієї частини статті КУпАП.

Для складання протоколу законом надається 24 години з моменту виявлення особи, яка вчинила адміністративний проступок (ч. 2 ст. 254 КУпАП). Разом з тим, правопорушник може бути й невідомий на момент виявлення ознак адміністративного правопорушення, але закон не визначає терміну, протягом якого потрібно скласти протокол, що дозволяє розтягнути цей процес в часі. На нашу думку, зазначене положення ч. 2 ст. 254 КУпАП необхідно уточнити «моментом виявлення ознак адміністративного правопорушення», який охоплює і виявлення особи-порушника.

Протокол складається у двох примірниках, один із яких під розписку вручається особі, яка притягається до адміністративної відповідальності. При відмові особи підписати протокол або отримати його примірник, про це зазначається у протоколі. До речі, ані Кодекс, ні спеціальний Порядок не містять алгоритму дій посадової особи органу

державного фінансового контролю у випадку відмови особи-порушника отримати примірник протоколу. На нашу думку, таку відмову доречно підтвердити у протоколі підписом сторонньої особи, яка може бути у подальшому свідком (наприклад, керівника підприємства, що перевіряється, чи іншої посадової особи), а примірник протоколу не пізніше наступного дня відправити порушнику рекомендованим листом чи разом із повісткою про виклик до особи, уповноваженої на розгляд справи про те чи інше адміністративне правопорушення.

Зміст протоколу повинен відповідати вимогам, викладеним у ст. 256 КУпАП. Перелік відомостей, які зазначаються в протоколі про адміністративний проступок, не є вичерпним, що є логічним в силу індивідуалізації кожного адміністративного правопорушення, причин і умов, що сприяли його вчиненню. Наприклад, при виявленні порушення умов видачі векселів (ст. 163-12 КУпАП) у протоколі потрібно, окрім загальних відомостей, зазначити про: відсутність грошового боргу за фактично поставлені товари, виконані роботи, надані послуги, відсутність у відповідному договорі умови проведення розрахунків із застосуванням векселів, розрахунки сум платежів за векселем.

П'ятиденний термін з дня складання протоколу для надіслання його копії особі, яка притягується до адміністративної відповідальності, встановлений в п. 10 Порядку [3], не у достатній мірі кореспондується із трьохденним терміном передачі матеріалів справи органу, уповноваженому її розглядати (абз. 2 п. 11 Порядку). Якщо протокол потрібно зареєструвати у відповідному журналі обліку матеріалів чи протоколів не пізніше наступного дня з його складання і протягом трьох днів передати за належністю, то виходить, що орган розгляду справи отримує матеріали раніше, ніж копія протоколу надсилається особі, яка притягається до адміністративної відповідальності. В межах термінів процесуальної фіксації таких дій це виглядає алогічно. Видається трьохденний термін для реєстрації і передачі матеріалів органу, уповноваженому розглядати справу, і такий же термін для надіслання копії протоколу особі, яка притягається до адміністративної відповідальності, є достатнім.

Згідно приписів розділу II Порядку після оформлення належним чином протоколу про адміністративний проступок, він разом із іншими матеріалами надсилається органу, уповноваженому розглядати справу. Отже, справа про адміністративний проступок складається не лише із протоколу, а й інших належно оформлених матеріалів. З чого саме складаються ці матеріали у Порядку не йдеться, що створює неоднозначну правозастосовну практику. Також виникає питання, коли формуються такі матеріали, адже часові терміни між складанням протоколу про адміністративний проступок та передачею справи на розгляд майже відсутні.

Із КУпАП, згаданого Порядку і практичної реалізації їх положень випливає, що фактично справа формується в органі, уповноваженому розглядати і вирішувати її по суті, адже саме тут відбувається збирання доказів, властиве діяльності з розслідування справи. Однак, усі особи, які беруть участь в адміністративно-деліктному провадженні (гл. 21 КУпАП), вправі знайомитись з матеріалами справи, поданими документами, а на засіданні з розгляду справи оголошується не лише протокол, а й подані докази. Формуванням матеріалів справи про адміністративне правопорушення: відібранням пояснень, опитуванням свідків, потерпілих, витребуванням документів, призначенням експертизи в разі потреби, тощо, повинен, на нашу думку, займатись у визначені для цього строки орган (посадова особа), уповноважений виявляти і розслідувати адміністративний проступок.

Стадія адміністративного розслідування, попри відсутність однастайності щодо доцільності її виокремлення, має, на нашу думку, важливе значення. Зокрема, у справах про адміністративні проступки у сфері державного фінансового контролю наявна: по-перше, можливість багатоаспектності дій/бездіяльності порушника/порушників, які можуть бути встановлені в результаті подальшого вивчення обставин справи (опитуванні свідків, ознайомленні із документацією підприємства тощо) і по-друге, необхідність встановлення фактів притягнення особи до адміністративної відповідальності, застосування до неї адміністративних стягнень за аналогічні правопорушення протягом року, що є

кваліфікуючою обставиною більшості розглядуваних адміністративних проступків. Окрім того, допускаючи випадки не встановлення на момент складання протоколу про адміністративне правопорушення винуватої особи, Кодекс не визначає алгоритму дій уповноважених осіб у таких ситуаціях, що видається правовою прогалиною. Гіпотетично такі випадки можуть мати місце і у справах про адміністративні проступки у сфері державного фінансового контролю (плутанина у документах, підробка підписів, договорів, перешкоджання провести огляд особами, яких неможна впізнати за зовнішністю, тощо). Тобто, для встановлення особи-порушника чи інших обставин справи необхідний час між фіксацією факту адміністративного проступку у протоколі і передачею матеріалів для вирішення справи по суті. Така діяльність і має ознаки адміністративного розслідування.

Більшість досліджуваних адміністративних правопорушень розглядається і вирішується судом (ст.ст. 163-12, 164-12, 164-14, ч.5,6 ст. 188-19 КУпАП). При цьому, за судовою статистикою питому вагу таких правопорушень складають порушення законодавства про бюджетну систему України (ст. 164-12 КУпАП) і порушення законодавства про здійснення закупівлі товарів, робіт і послуг за державні кошти (ст. 164-14 КУпАП) (друге і третє місце, відповідно, серед адміністративних правопорушень, за які законом передбачено відповідальність в галузі торгівлі, громадського харчування, сфері послуг, в галузі фінансів і підприємницької діяльності (гл. 12 КУпАП)). Найменше існує судових справ за ст. 163-12 і ч. 5, 6 ст. 188-19 КУпАП. Справи про адміністративні правопорушення, передбачені ст. 164-2, ч. 3–6 ст. 166-6 КУпАП, вирішуються органами Держаудитслужби та її структурними міжрегіональними підрозділами.

Розгляд справ про адміністративні правопорушення у сфері державного фінансового контролю по суті за приписами КУпАП не вирізняється особливостями. На окремі риси провадження щодо таких справ вказано у згаданому Порядку [3]. Серед таких деталізованих (специфічних) положень можна виділити наступні: I. Для розгляду справи органом державного фінансового контролю: (1) надіслання повідомлення про розгляд справи (не

повідка) оформляється листом на бланку органу державного фінансового контролю, підписується уповноваженою посадовою особою та надсилається особі, яка притягається до адміністративної відповідальності, рекомендованим листом з повідомленням про вручення або вручається під розписку; (2) справа розглядається в присутності особи, яка притягається до адміністративної відповідальності. За відсутності цієї особи справа може бути розглянута лише у випадках, коли є дані про своєчасне її повідомлення про розгляд справи про адміністративне правопорушення і якщо від неї не надійшло клопотання про відкладення розгляду справи; (3) при розгляді справи з'ясовується обставини, передбачені ст. 280 КупАП (на жаль, без вказівки на ті чи інші особливості цих адміністративних правопорушень, з використанням загальної фрази щодо невичерпного характеру таких обставин: «а також інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи»); (4) винесення постанови про накладення адміністративного стягнення або про закриття справи; (5) уповноважена посадова особа може прийняти рішення про звільнення порушника від адміністративної відповідальності, обмежившись усним зауваженням; (6) не згадано підготовчих дій до розгляду справи органом державного фінансового контролю; II. Для розгляду справи судом: (1) передання документів або їх копій, завірених підписом посадової особи та печаткою органу державного фінансового контролю: протоколу, пояснення посадової особи, стосовно якої складено протокол (якщо воно подано не на бланку протоколу), документів щодо обставин, які пом'якшують чи обтяжують відповідальність за адміністративне правопорушення (довідки про склад сім'ї, наявність на утриманні непрацевдатних осіб тощо, якщо такі були надані особою, що притягається до адміністративної відповідальності), матеріалів, що підтверджують факт вчинення адміністративного правопорушення; (2) трьохденний термін з дня реєстрації протоколу для передачі справи до суду; (3) підготовка супровідного листа про передачу справи про адміністративне правопорушення до суду; (4) формування органом державного фінансового контролю «другого примірника» справи: в органі

державного фінансового контролю залишаються копії всіх матеріалів справи про адміністративне правопорушення, що передана до суду, і до них долучаються супровідний лист, додатково надані особою, яка притягалася до адміністративної відповідальності, документи, пояснення, повідомлення про результати розгляду справи, сплату адміністративного штрафу тощо.

Відсутність нормативно-правового урегулювання діяльності Рахункової палати з передачі матеріалів про адміністративні правопорушення до суду становить ризики уникнення адміністративної відповідальності.

Оскарження, перегляд і виконання постанови у справах про адміністративні правопорушення у сфері державного фінансового контролю, за приписами КУпАП не вирізняються особливостями.

Специфічною рисою є те, що при розгляді скарги на постанову органу (посадової особи) державного фінансового контролю уповноважена посадова особа перевіряє законність та обґрунтованість винесеної постанови по справі про адміністративне правопорушення, не обмежуючись доводами скажника. Потребує закріплення положення про те, що копія рішення по скарзі на постанову по справі про адміністративне правопорушення надсилається і органу державного фінансового контролю, а не лише особі, яка притягується до

адміністративної відповідальності. Також слід передбачити можливість участі представника органу державного фінансового контролю при перегляді справи за участю особи, яка подала скаргу.

Виконання постанови по справі про адміністративне правопорушення у сфері державного фінансового контролю у виді штрафу відображає виконання відповідними державними органами своїх завдань із забезпечення контролю за використанням бюджетних коштів. Тому така складова видається обов'язковою у звітності органів державного фінансового контролю.

Висновки. Таким чином, підсумовуючи, слід відмітити наявність, попри загальний порядок, встановлений КУпАП, ряду специфічних рис розгляду та вирішення справ про адміністративні правопорушення за участю органів державного фінансового контролю, як суб'єктів, що ведуть процес і залучають до нього інших осіб; та доцільність удосконалення нормативно-правових приписів у цьому напрямі, з урахуванням вищезазначених авторських пропозицій.

Список використаних джерел:

1. Мороз Є. С. Щодо наукової розробленості питань участі органів державного фінансового контролю в адміністративно-деліктному процесі України. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*. 2017. № 6. С. 90–96.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон України від 07.12.1984 № 8073-X (із змінами і доповненнями). URL: <http://zakon3.rada.gov.ua>.
3. Про затвердження Порядку оформлення Державною аудиторською службою України та її міжрегіональними територіальними органами матеріалів про адміністративні правопорушення: наказ Державної аудиторської служби України від 01.12.2016 р. № 168 (із змінами). URL: <http://zakon3.rada.gov.ua>.
4. Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні: Закон України від 26.01.1993 № 2939-XII (із змінами і доповненнями). URL: <http://zakon3.rada.gov.ua>.
5. Про Рахункову палату: Закон України від 02.07.2015 № 576-VIII (із змінами і доповненнями). URL: <http://zakon3.rada.gov.ua>.

References:

1. Moroz Ye. S. Shchodo naukovoї rozroblenosti pytan uchasti orhaniv derzhavnoho finansovoho kontroliu v administratyvno-deliktnomu protsesi Ukrainy. *Naukovi zapysky Instytutu zakonodavstva Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2017. № 6. S. 90–96.
2. Kodeks Ukrainy pro administratyvni pravoporushennia: Zakon Ukrainy vid 07.12.1984 № 8073-X (iz zminamy i dopovnenniamy). URL: <http://zakon3.rada.gov.ua>.
3. Pro zatverdzhennia Poriadku oformlennia Derzhavnoiu audytorskoiu sluzhboiu Ukrainy ta yii mizhrehionalnymy terytorialnymy orhanamy materialiv pro administratyvni pravoporushennia: nakaz Derzhavnoi audytorskoї sluzhby Ukrainy vid 01.12.2016 r. № 168 (iz zminamy). URL: <http://zakon3.rada.gov.ua>.
4. Pro osnovni zasady zdiisnennia derzhavnoho finansovoho kontroliu v Ukraini: Zakon Ukrainy vid 26.01.1993 № 2939-XII (iz zminamy i dopovnenniamy). URL: <http://zakon3.rada.gov.ua>.
5. Pro Rakhunkovu palatu: Zakon Ukrainy vid 02.07.2015 № 576-VIII (iz zminamy i dopovnenniamy). URL: <http://zakon3.rada.gov.ua>.